

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

"Υστερα από κάθε δυνατό κλωνισμό, τόσο το άτομο, όσο και το όμα-
κικό σύνολο, είτε με μορφή κοινωνίας είτε με μορφή φυλής εξετάζεται,
περνάει τρία χαρακτηριστικά στάδια της ψυχικής του ζωής.

1. "Ένα στάδιο ἀ ν α κ ο π ῆ ς (inhibition), πού εἶνε ἐντονότερο
στοὺς δυσάρεστους κλωνισμούς.

2. "Ένα στάδιο αὐτοπερισυλλογῆς πού με σχετική ἐσωτε-
ρική γαλήνη, καλοσυλλογιέται τὸ τί ἐγινε, ἐξετάζει τὸ ἀποτέλεσμα πού εἶνε
ἡ παρούσα κατάσταση, καὶ τὸ σπουδαιότερο, σκέφτεται καὶ σχεδιάζει τί μπορεῖ
καὶ τί πρέπει νὰ γίνει.

Εἶνε τὸ στάδιο τῆς συμπύκνωσης ἀπὸ λανθάνουσα δύναμη.

3. Καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη στάδιο, δράσης καὶ οὐσιαστικὸ-
π οί η σ η ς τῆς ἰδέ α ς, τὸ σπουδαιότερο στά μάτια τῶν πολλῶν, καὶ
ἴσως ἀκόμη καὶ τῶν ὀλίγων πού λέγονται π ρ α γ μ α τ ι σ τ ῆ ς καὶ πού γιὰ
ὑπέρτατο κριτήριο τῆς ἀλήθειας ἢ γενικότερα τῆς ἀξίας βάλανε τὸ νόμο
τῆς ἐπιτυχίας.

Νὰ ξετίσει τώρα κανεὶς, ἂν ἔχουμε δίκιο αὐτοὶ ἢ ἐκεῖνοι πού δίνουνε
μερικὴ μόνο ἀξία στοῦ ἀποτελεσμα μὰ πολὺ μεγάλη στὴν ψυχικὴ ζύμωση καὶ
ιδεολογικὴ προετοιμασία τῶν συγκεκριμένων γεγονότων, μοῦ φαίνεται ἄσκοπο.
Στὴ φιλοσοφικὴ σκέψη, πού οἱ λεγόμενες πειραματικὲς ἀποδείξεις τῆς Φυσικῆς
καὶ Χημείας δὲν εἶνε εὐκόλες, κάθε ἀρχή, κάθε ἀντίληψη, ἔχει τὶς περισσό-
τερες φορὲς τόσα ὑπὲρ καὶ κατὰ ὅσα καὶ μὴ ἄλλη. "Ίσως σὲ ὁρισμένα χρο-
νικὰ σημεῖα ἢ μὴ νὰ παρουσιάζει κάποια ὑπεροχή καὶ νὰ ἐπιβάλλεται· μὰ
αὐτὸ δὲν πάει νὰ πεί τίποτε, γιὰτὶ σὲ ἓνα ἄλλο χρονικὸ σημεῖο πάλι ἐπιβάλ-
λεται ἢ ἀντίθετη. Καὶ κλασσικὸ παράδειγμα : ἡ μηχανικὴ ἐξήγηση τῶν
φαινομένων τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴ μὴ μεριά, καὶ ἡ βιταλιστικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

"Ἡ Φυλὴ μας σὲ ἓνα ὁρισμένο ἱστορικὸ σημεῖο, στοῦ 97, ἔπαθε ἓνα
δυνατότατο κλωνισμό, καὶ ὁμαδικὰ πέρασε ἀπὸ τὰ τρία στάδια πού ἀναφέραμε.
Γιὰ τοὺς περισσότερους ὑποσυνειδητά, γιὰ τοὺς ὀλίγους συνειδητά. Καὶ ἔτσι
ξηγιέται γιὰτὶ σήμερα πολλοὶ πάρα πολλοὶ δὲν μποροῦνε νὰ βροῦνε λογικὴ
ἐρμηνεῖα τῶν γεγονότων πού τόσο φανταχτερὰ χτυποῦνε τὰ μάτια τους.—
"Ὅποιος ὅμως κάμει τὸν κόπο νὰ ξετίσει βαθύτερα κομμάτι, θὰ βρεῖ μὴ
ἀλυσίδα ἀπὸ φαινόμενα καὶ μὴ σειρά ἀπὸ σταθμούς σκέψης καὶ ψυχικῆς ζύ-
μωσης πού μποροῦν νὰ ξηγῇσουν τὴ σημερινὴν κατάσταση. Καὶ τότες θὰ
βρεῖ ἴσως τὸ δεύτερο στάδιο ἐξίσου θαυμάσιο μὲ τὸ τρίτο ἂν ὄχι παραπάνω,
μὰ ὁριστικὰ πεῖδι ἐνδιαφέρον γιὰτὶ τὸ κάθε τι βρίσκεται ἀκόμη in statu
nascendi.

Στὴν περίοδο αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ἔδειξε σημάδια ὁρμῆς, θέλησης,
σκέψης πειθαρχημένης, πού ξεδιλωθήκανε στὶς διάφορες μορφές τῆς ἀνθρω-
πίνης δράσης, μὰ πού καθαρότερα διαγραφήκανε στὴ Λογοτεχνία μας μὲ τὴν
πλατύτερη ἔννοια τῆς λέξης.

Στην περίοδο αυτή δημιουργήθηκε νεφελώδεια κομμάτι και άσυστηματοποίητα ἴσως ἕνας «Ἐθνικὸς Ἰδεολογικὸς Κόσμος» τῆς Φυλῆς — γιὰ νὰ μεταχειριστῶ ἕναν ὄρο τοῦ μοναδικοῦ μας Περικλῆ Γιαννόπουλου — πού ἀπ' αὐτόν μὲ τίς τελευταῖες πολιτικὲς — τουλάχιστον ἔτσι φαίνεται — καὶ στρατιωτικὲς μας — αὐτὸ εἶνε σχεδὸν βέβαιο — πιτυχημένες δράσεις, ἄρχισε νὰ προκύπτει ὁ «Νέος Πραγματικὸς Ἐλληνικὸς Κόσμος».

Τὸ χαρακτηριστικὸ σημάδι αὐτῆς τῆς ἐποχῆς εἶνε μιὰ ἀκαταμάχητη ἀηδία καὶ ἀποστροφή γιὰ τὸ Παρόν, καὶ ἕνας δυνατὸς μέρα μὲ τὴν ἡμέρα βαθεῖα ριζώνοντας πόθος ἀλλαγῆς γιὰ κάτι τὸ νέο καὶ τὸ καλὴ τερο. Καὶ εἶνε ἴσως ἡ πρώτη φορὰ πού βάζεται συγκεκριμένα καὶ θετικὰ αὐτὸ τὸ πρόβλημα τοῦ νέου καὶ καλὴ τερο, γιατί παρουσιάζεται στὰ διαλεκτότερα μυαλὰ τῶν ψυχικὰ νέων σάν μιὰ ζωικὴ ἀνάγκη πού σάν δὲν ικανοποιηθεῖ μπορεῖ νάχει βλαβερὲς συνέπειες. Μὰ καὶ αὐτὰ κατὰ τὸν Περικλῆ Γιαννόπουλο «εἶνε ὀλίγα καὶ δὲν εἶδον τὸ ΟΛΟΝ, καὶ δὲν διευτύπωσαν τὰς ἰδέας τῶν ἐντελῶς, καὶ δὲν διέγραφαν καθαρῶς καὶ πραγματικῶς τὸ Αὔριον».

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς μόνος ἴσως ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος δοκίμασε νὰ φτιάσει ἕνα συστηματικὸ καὶ συνολικὸ ἰδεολογικὸ κόσμο τῆς Φυλῆς μὲ γενικὲς γραμμὲς ὁδηγήτρεις στὴν κάθε ζωικὴ τῆς ἐκδήλωση. — Μὰς τῷδωκεν ὅμως; Αὐτὸ εἶνε τὸ ρῶτημα πού βάζουνε πολλοί. Οἱ περισσότεροί σχεδὸν τὸ ἀρνιοῦνται ἂν καὶ παραδέχονται κάποια δοκιμὴ μὰ πολὺ νεφελώδεια. Ὅλγοι πάλε σάν τὸ Βλάση Γαβριλίδη, τὸν Γρ. Ξενοπούλου καὶ τὴν Ἀλεξαντρινὴ Νεοζωϊστικὴ ομάδα νομίζουμε, πὼς ἀργότερα ὁ τώρα ἀκατάληπτος καὶ «ἄγνωστος εἰς τοὺς πολλοὺς μὰ γνωστότατος εἰς τὸν ἑαυτὸν του», θὰ διαβαστεῖ, θὰ μελετηθεῖ καὶ θὰ ἀναγνωριστεῖ.

Ὁ πυρήνας τῆς ἰδεολογίας τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου εἶνε ἡ μελέτη τῆς φυσιολογίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυττάρου.⁽¹⁾ Μὲ Ἑλληνικὸ Κύτταρο ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος ἐννοεῖ μιὰ ἐνότητα ἢ καλῆτερα μονάδα μὲ δυὸ μορφές : 1. τὸ ἑλληνικὸ ἄτομο μοναχὸ καὶ 2. τὸ ἑλληνικὸ ἄτομο στὴν ὁμαδική του ὑπόσταση.

Μὲ φυσιολογία δέ, ἐννοεῖ ὅχι τίς τωρινές του ἐκδήλωσες *telles quelles* πού δὲν εἶνε ἑλληνικὲς γιατί δὲν εἶνε φυσιολογικὲς, καὶ δὲν εἶνε φυσιολογικὲς γιατί δὲν εἶνε αὐθόρμητες ἀλλὰ ἐπηρεασμένες ἀπὸ τὸν φραγκισμὸ — βαρβαρισμὸ,

μὰ τίς ζωικὲς του ἐκδήλωσες πού τὸ ἑλληνικὸ κύτταρο εἴτε ὁμαδικὰ εἴτε μοναχικὰ δείχνει ἔξω ἀπὸ κάθε μὴ ἑλληνικὴ ἐπίδραση.

Καὶ γιὰ τὴ μελέτη αὐτὴ τῆς φυσιολογίας τοῦ ἑλληνικοῦ Κυττάρου ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος κλείστηκε γιὰ κάμποσο καιρὸ σ' ἕνα μικρὸ ἑλληνικὸ νησάκι⁽²⁾ πού πρωτόγονα καὶ ἄδολα φανερῶνεται ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ.

(1) Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὁ Περικλῆς εἶχε γράψει στὰ 1906 μιὰ μικρὴ μελέτη γιὰ τὸ «Ἑλληνικὸ Κύτταρο» πού διαβάστηκε ἀπὸ πάρα πολὺ λίγους.

(2) Αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπε πολλὲς φορὲς ὁ ἴδιος ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος.

Ἡ ΝΕΑ ΖΩΗ, τώρα πού ἀρχίζει ἡ πραγματοποίηση τῆς Ἀναγέννησης τῆς Φυλῆς μας, πού ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος μέσα στή σχεδόν γενική ἀπαισιοδοξία τόλμησε μέ πεποίθηση νά προαναγγεῖλει, τιμῶντας τὴ μνήμη τοῦ εὐγενικοῦ ΝΕΟΤΑΔΕΑΤΗ καὶ ἀξέχαστου ΦΙΛΟΥ της, ἀναδημοσιεύει μερικὲς σελίδες ἀπὸ τὴν «Ἐκκλησίαν πρὸς τὸ Πανελλήνιον Κοινόν».

ΠΑΥΛΟΣ Α. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΚΥΡΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΗ ΜΙΛΕΙ

Γῇ ὥραιотάτῃ καὶ Θειοτάτῃ, Γῇ τελείᾳ ΑΦΡΟΔΙΤῃ, ἡ Μητέρα Ἑλληνικῇ Γῇ, ἀνέδωκε καρπὸν ὅμοιον. Ὅμοίως Ὁραῖον καὶ ὁμοίως Θεῖον. Πᾶσα Γῇ ἐκφράζει ἐαυτὴν δι' ὅλων τῶν ὕλικῶν της, δι' ὅλων τῶν ζωϊκῶν μορφῶν καὶ ὅλων τῶν φαινομένων της, ἀπὸ τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων μέχρι τῶν παραμικροτέρων ἀποχρώσεων τῶν δύσεών της καὶ τῶν τριχωμάτων τῶν γατιῶν της, ἀπὸ τῶν λεπτοτέρων ἀνθυλλίων μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνωτάτου Ζώου, δι' οὗ κάθε μία κατορθώνει τὴν Αὐτοσυνειδησίην της, τοῦ κατ' εὐφημισμὸν αὐτοκαλουμένου : Ἀ ν θ ρ ὡ π ο υ.

Διότι εἶνε ἀνυπόφορον πλέον νά γίνεται αἴφνης λόγος περὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς βαθείας χριστιανικότητος — ὁ λόγος τὸ φέρει — ἐνὸς Ἀγγλου ἀρχιεπισκόπου, χωρὶς πρὶν νά ἔχη ἀποδειχθῇ, ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ χριστιανικότης τοῦ ἀγγλικοῦ καπροδοτομπαλοσκύλου. Καὶ θὰ εἶνε πάντα γελοία ἡ ἀνθρωποειδὴς σκέψις, μὴ βλέπουσα ὅτι εἶνε ἡ ἰδία τρίχα τοῦ ἀγριοχοίρου τῶν Γερμανικῶν σκοταδομουχλοδρυμῶν, ἡ ταυτοτάτη, πού φυτρώνει καὶ ἐπάνω στὴν δαιμονία καράφλα κάθε Μπίσμαρκ.

Κατὰ ταῦτα καὶ ἡ Ἑλλήν. Γῇ ἐγέννησε, Ζῶον Ἑλληνικόν, τὸν Ἑλληνα : ΕΜΑΣ. Καὶ ὅπως συνέβη καὶ ἔτυχεν ἡ Γῇ αὐτὴ μας, νά εἶνε ἡ ἡμερωτέρα ἡ φιλάνθρωποτέρα γῆ τοῦ πλανήτου αὐτοῦ, καὶ τὸ Ζῶον αὐτὸ πού ἐγέννησεν ἔτυχε νά εἶνε ὁ : ἈΝΘΡΩΠΟΣ.

ἙΛΛ. ΓΗ διηρᾷ ἐκδίκησιν, διὰ τοὺς ἀτιμασμούς αἰώνων, ἀπὸ Βαρβάρους Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἀπὸ Ξένους καὶ ἰθαγενεῖς.

Κάκιστα καὶ ἀδιάντροπα ἀποδίδεται ὁ τίτλος Ἀνθρώπος ὑπὸ τῆς χονδροκοπικῆς Ἐπιστήμης, εἰς τὰ ὁμοιοφανῆ Ζωολογικὰ προΐοντα τῶν ἄλλων Γαιῶν, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι, δὲν κατώρθωσαν νά παραγάγουν ποτέ των ἕως τώρα, τίποτε ἄλλο ὥς ἀνώτερον Ζῶον των ἀπὸ τὸν : ἈΝΘΡΩΠΟΙΔΗ. Καὶ τῶν καλητέρων ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ζώου των αἱ ἐκδηλώσεις, κατὰ τὰς ἀκροτάτας τῶν ἀκμᾶς, ἔμειναν πάντα, μένουν καὶ θ' ἀμένουν, ἐκδηλώσεις Ἀνθρωποειδεῖς. Καὶ αἱ τελειότεραι ἐκδηλώσεις, τῶν τελειότερων των Ζώων, πού βάζουν ὅλα τὰ δυνατά των διὰ νά ἀνθρωπίσουν, εἰς ἀπλὴν ἐξέτασιν ἀποδεικνύονται καθάρματα καὶ αὐταὶ Ἀνθρωποειδεῖς. Καὶ ταῦτα κατὰ φύσιν. Διότι ὁ ἀνθρωποειδὴς διαφέρει τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τὰς λεπτὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ὅσον σωματικῶς καὶ μορφολογικῶς ὁ πίθηκος ἀπὸ τὸν Ἀνθρώπον.

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ δὲν ἔχουν καμμίαν συγγένειαν μὲ τὸν ψωμο-
ζήτην κόλακα, τὸν φουσκολόγον καὶ ἀεροκοπανικὸν πατριωτισμὸν
τοῦ ψοφοῦντος πρώτου αἰῶνος, τὸν πρόρριζα ξεπατώσιμον, διὰ τὰ
γλυτώσῃ ἡ Φυλὴ. Καὶ τίποτε τὸ ἀφύσικον ἢ παράξενον δὲν ὑπάρχει
εἰς αὐτάς. Διότι διὰ πάντα μὴ ἐκ γενετῆς γκαβοκουφάλαον, εἶνε τὸ
ἀπλούστερον καὶ φυσικότερον τῶν πραγμάτων : Ἡ Ὁ ρ α ι ο τ έ ρ α
Γ ἦ ν ἂ π ο δ ῖ δ ε ι τὸ ὥ ρ α ι ὅ τ ε ρ ο ν Ἄ ν θ ρ ο ς.

Πρόχειρος ἀπόδειξις αὐτῶν, μία ἐδῶ, τὸ ΕΝΔΥΜΑ. Μόνον ὁ Ἑλ-
λην ἔκαμε Φόρεμα διὰ τὸν Ἄνθρωπον—διότι ἦτο Ἄνθρωπος —
ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Λαοὶ καὶ Πολιτισμοὶ μαζὺ μὲ τοὺς τόρα,
ἀδυνατοῦν νὰ φτάσουν ἕνα τοῦλάχιστον ἅπαξ, Φόρεμα μὴ γελοῖον,
μὴ Ζουλουδικὸν καὶ Ἀγριάνθρωπον.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ζώου, ἡ ἱστορία τοῦ
Ἑλληνος—τοῦ ΑΝΘΡΩΠΟΥ — καὶ γενικῶς ἡ ἱστορία τοῦ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ
δηλαδὴ τῆς Φυλῆς μας, κρύβεται καὶ χάνεται ἀκόμη, εἰς τὰ σκότη
τῆς κοντῆς καὶ ξεχασμένης μνήμης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Οἰκουμε-
νικῆς. Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς δυσπιστίας της, ἡ Χονδροκέφαλη καὶ
στενοκέφαλη Φραγκοσοφία, χθὲς μόλις ἐφθασε τέλος μέχρι Μυκηνῶν,
ἀφοῦ ἐδέησε διὰ τὰ πείσθη, νὰ πιάσῃ μὲ τὰ χέρια της τὰ κέρατα τοῦ
σοβαροῦ Ἀγαμέμνονος, σήμερον μέχρι Κνωσσοῦ. Ἀλλὰ τὰ θεωρού-
μενα ἀπώτατα αὐτὰ σημεῖα, δὲν εἶνε παρὰ τὰ πρῶτα ἐρευνητικὰ
μπουσουλίσματα, πρὸς τὰ μεγάλα πίσω βάθη τῶν αἰώνων, ἀπὸ
τῶν ὁποίων θὰ προκύψουν ἀσφαλῶς, αἱ πηγαὶ καὶ ἐκβολαὶ τῆς :

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ.

Δὲν θὰ κρίνετε Σεῖς οἱ Φράγκοι—τὰ χθεςινὰ
Ἀγριογούρουνα—Ἐμᾶς, ἀλλ' Ἐμεῖς θὰ κρί-
νωμε Σᾶς καὶ τὸν Πολιτισμὸ Σας.

Ὅλα τὰ μέχρις ὥρας μυθιστορεῖματα περὶ ἀρχικῶν Φυλῶν,
περὶ καταγωγῆς τῶν ἄλλων καὶ ἡμῶν καὶ περὶ τῶν ἀνακατεμάτων
ὅλων αὐτῶν, εἶνε Νεανικῆς Ἐπιστήμης σαλιαρίσματα, διὰ τὰ ὁποῖα
θὰ γελᾷ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ αὔριον, ὅπως γελᾷ κάθε ἡμέραν διὰ τὰ
κάθε χθεςινὰ της. Ὅταν ἡ μικρὴ αὐτὴ Παλαβὴ θὰ φορέσῃ μακρυὰ
φορέματα, θὰ ἀναζητήσῃ βεβαίως τὰ καθαρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ
ἐξχωριστά, τὰς πηγὰς μᾶς : Ἑ λ λ η ν ι κ ἦ ς Ἀ ν θ ρ ω π ὅ τ η ς.
Διότι περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Τὰ δὲ ὅρια τῆς Καρδίας τοῦ Πυρῆνος
τῆς Ἀνθρωπότητος αὐτῆς, δὲν θὰ τὰ δώσῃ κανένας Φράγκος Σπα-
θᾶς ἢ Πολιτικᾶς ἢ Ψευτοφυλλαδᾶς. Τὰ φυσικὰ ὅρια τὰ αἰωνίως
ἀληθινὰ, τὰ ἔχει πάντα μπροστὰ στὰ στραβὰ τοῦ καθενὸς ἡ :

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΡΙΣ.

Ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς διασωθείσης, λεγομένης Μυθολογίας
τῆς Φυλῆς μας—Κ ο ν τ ι ν ω τ ἄ τ η ς Π ρ α γ μ α τ ι κ ἦ ς Ἰ σ τ ο ρ ί α ς
—Ἑλληνικὴ Γῆ, Φυλὴ καὶ Ἑλλην, ξεχωρίζονται, γράφονται καὶ χαρα-
κτηρίζονται κατὰ τὰ πάντα, μὲ δυνατωτάτην καὶ καθαρωτάτην
γραμμὴν ὀλοφάνερον καὶ εἰς στραβῶν ἀφῆν : Γ ρ α μ μ ἦ ν κ α θ α-
ρ ω τ ἄ τ η ν ἄ τ τ ι κ ο ὕ ἄ ν α γ λ ὕ φ ο υ.

Καὶ εἶνε ΝΤΡΟΠΗ βαθυτάτη, διὰ τὴν Φυλὴν, νὰ μὴν ἔχῃ καθα-
ρίσῃ ἀκόμη οὔτε τὰ πράγματα αὐτά,

Ναί. Μὲ τόσον καθαροτάτην γραμμήν, ὥστε αὐτὸς ὁ Ὅμηρος στὸν παλαιότατο καιρὸ του, χωρὶς νὰ εἶναι ἡ δουλεία του, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρει καὶ χωρὶς νὰ τὸ φαντασθῇ ποτέ του, πίνων καὶ τραγουδῶν εἰς ἡρωϊκὰ καὶ ἡμιθεϊκὰ συμπόσια τῶν ΚΛΕΦΤΩΝ τοῦ καιροῦ του, πίνων καὶ τραγουδῶν νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Ἑλληνα πάσης ἐποχῆς, ὑπὸ τὴν διπλὴν μορφήν τοῦ Ἀχιλλέως-Κλέφτου, πολεμιστοῦ, Ὀδυσσεὺς Ἐμπόρου, Ἀποίκου, δηλαδή τοῦ ἐνὸς Ἑλλήνος τοῦ πηγαίνοντος παντοῦ—ἀπὸ κατὰ βολῆς κ ό σ μ ο υ—τρυπόνοντος εἰς τὰ ἐγκαταγαιῶν καὶ λαῶν, ἐξαπατῶντος καὶ διαρπάζοντος τὰ πάντα, φοροῦντος ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ φορέματα, τρικυμιζομένου εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῶν ἀνέμων, διαρκῶς θαλασσοπνιγόμενον, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος πάντα διαφεύγοντος κάθε κίνδυνον, νικῶντος, ἐπανερχομένου εἰς τὴν φολιὰ του ἀσφαλῶς, τοῦ ἐνός, αἰωνίου Ἀχιλλέως-Ὀδυσσεὺς τοῦ ξεκινῶντος διὰ κάθε που, ὅπου τοῦ μυρίσῃ χρυσότριχον τομάρι διὰ νὰ τὸ ἀρπάσῃ, διὰ κάθε ὥραίαν Ὁραίαν Ἑλένην ποῦ τοῦ ἀρπάζουν αὐτοῦ, ἐπανερχομένου ἔστω καὶ χωρὶς βρακί στὸ σπῆτι του, σκοτώνοντος κάθε ἐραστάς, καὶ ἀναπανομένου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Πηνελόπης ποῦ εἶνε ἡ Γῆ του, ἡ ὁποία κοροϊδεύουσα τοὺς κάθε ἐγκατεστημένους στὸ σπῆτι της ἐραστάς, καὶ ἀφρόντιστα τραγουδοῦσα, ὑφαίνει τὰ ὄνειρά της εἰς τὰ θαυμάσια ὑφάσματα ποῦ βλέπετε εἰς τὰς δύσεις τῶν οὐρανῶν Σας, γράφων οὕτω ἀπὸ τότε, ὅτι οὔτε τότε δὲν ἐκατόρθωσαν οἱ Φραγκοβάρβαροι Σοφοὶ καὶ οἱ ἰδιοὶ μας Φραγκοραγιάδες, τὴν αἰωνίαν ἱστορίαν Ἑλλήνος καὶ Φυλῆς, εἰς κάθε στιγμήν πιστοποιουμένην, γράφων τὰ δύο προφητικὰ βιβλία τὰ δύο γνήσια Εὐαγγέλια τῆς Φυλῆς. Καὶ διὰ νὰ γραφοῦν ἀπὸ τότε, χωρὶς οὔτε νὰ τὸ θέλῃ, οὔτε νὰ τὸ σκοπεύῃ, οὔτε νὰ τὸ φαντασθῇ ὁ ποιητής, ὁλοφάνερον ὅτι ἀπὸ πολὺ πρὶν τῶν τότε, ἄλυσσος αἰῶνων μακροτάτη Ζωῆς τῆς Φυλῆς, εἶχεν ἀποκρυσταλλώσῃ τὸν Ἑλλ. τύπον εἰς διαμαντένιας σκληρότητος καὶ διανυγείας κρύσταλλον, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἴδιον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον κάμνει ἄθελα ὁ χθεσινὸς Κλέφτης καὶ δι' αὐτὸ τὰ αὐτὰ ἀπορρέουν συμπεράσματα.

Περὶ τὸν νὰ φουσκῶντε δι' αὐτά. Οἱ Ἑλλήνες κάθε ἐποχῆς δὲν εἴσθε τίποτα. Ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ εἶνε τὸ Πάν.

Τὸ φύσει, φύσεως τελείας Ἑλληνικὸν αὐτὸ Ζῶον, τελειότερον παντὸς ἄλλου, ἀρχῆθεν, ἔκτοτε, πάντοτε καὶ τώρα καὶ εἰς πᾶν μέλλον ἐνόσφ ὑπάρχει καὶ εἰς μόνον Ἑλληνας—πράγματα ἀποδεικνύόμενα εὐκολώτατα ὅχι μὲ προγονικὰ διπλώματα ἀλλὰ μὲ ἓνα τυχαῖον ἀνθρωποσπῶρον τωρινῶν Παλιορωμίων—ἀνῆλθεν ἐντελῶς εἰς τὸν τύπον Ἀνθρώπου, κατὰ τὴν Παλαιάν μας Ἐποχὴν καὶ ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ=ΘΕΟΣ, κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν.

Ἡμεῖς λοιπὸν τότε καθωρίσαμεν : τὸν Τύπον τοῦ Ἀνθρώπου διὰ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ διὰ τὴν τότε, τὴν ἔκτοτε, τὴν τώρα καὶ μέλλουσιν Οἰκουμένην. Καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀφόρητον ἀηδίαν ποῦ προξενοῦν ἐπαναλήψεις κοινοτοποιῶν, ποῦ μόνον οἱ Ρωμηοὶ ἀμφισβητοῦν ἀπὸ ἀπερίγραπτον ἀμάθειαν, ἀπόδειξις, ὅτι ἔκτοτε καὶ τὴν ὥραν αὐτὴν, πᾶσαι αἱ πνευματικαὶ ἀριστοκραταί, τῶν Χωρῶν

καὶ Λαῶν ποῦ θέλουν νὰ Ἀνθρωπίσουν, τὸν Τύπον μας αὐτὸν ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα, αὐτὸν προσπαθοῦν νὰ ὁμοιάσουν, ἀνάλογον παιδεύονται νὰ κατασκευάσουν. Ἀδιάφορον ἔαν δὲν ἐκατέρωθωσαν ποτέ των νὰ κάμουν τί ἀναλόγου ἀξίας, ὅπως οἱ ἴδιοι τὸ ὁμολογοῦν διὰ τῶν κορυφαίων των, ἀδιάφορον ἔαν αὐτὸ διὰ λόγους ὠρισμένους καὶ καθαρωτάτους δὲν θὰ γίνη ποτέ.

Παύσετε ὦ μικροκέφαλοι νὰ συγχέετε καὶ νὰ φαντάζεσθε ὅτι τὸ ἐμπνέσθαι ἀπὸ τὸν Παλαιὸν μας Τύπον — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνουν ὅλα τὰ ἀνώτερα Πνεύματα τῶν ἀνεπτυγμένων Λαῶν — ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν Βασιλεύοντα Πανελλήνιον Κτηνοδασκαλισμὸν, αὐτὸν τὸν Ἱπποποταμώδους ἀναισθησίας, ἐγκληματικῆς ἀμαθείας ἀρχαιο-λατρευσμὸν, ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ ἀποτροπαότερον ἔλκος τῆς Φυλῆς, τὸ ἐμποδιστικώτερον, στρεβλωτικώτερον καὶ ἀποκτηνοτικώτερον ἀνθρωποπλαστεῖον καὶ ὡς τοιοῦτον, ἔθνος θέλον νὰ ζήσῃ, ἔπρεπε ἀπὸ πολ-λοῦ νὰ ἔχῃ ξεπατώσῃ αὐτόν, τὸν τρισηλίθιον ἀρχαιομαϊμουδισμόν καὶ τοὺς ἀποστόλους του μὲ φόδες στριχνίνης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν αὐτήν, ὠρίσαμεν καὶ ἐτελειώσαμεν ἐπίσης τὸν **ΤΥΠΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ**, διὰ τὸν Ἐαυτὸν μας καὶ διὰ τὴν ἑκτοτε καὶ Μέλλουσαν Οἰκουμένην.

Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς ἔθιξε τὸ Θεῖον πλάσας τὰς **ΑΘΗΝΑΣ**.

Ἐδῶ λοιπὸν τότε, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον χῶμα τὸ ὁποῖον μὲ ἡδονικὸν ῥίγος θωπεύουν τὰ δάκτυλά μας καὶ μὲ ῥίγος μανίας σφίγγονται διὰ νὰ μὴ καρφωθοῦν εἰς τὸν λαίμῳ τῶν τωρι-νῶν Μερκουροπυρρικῶν ψήφων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅπως τὴν ὥραν αὐτήν — κακὴν καὶ ψυχρὴν — ἐρχόμενοι ἀπὸ τὰ ἀπειράριθμα Αἰῶνια ἔλληνικὰ Γένη, πολυειδῆς καὶ πολύμορφοι, ἐσυγκεντρώ-θημεν, ἠνώθημεν καὶ ἐπλάσαμεν νέον Γένος τὸ : Ἀθηναϊκόν. Καὶ τὸ Γένος αὐτὸ τότε, παραλαμβάνον ὅλην τὴν ἕως τότε Αἰσθησιν καὶ Νόησιν τῆς Φυλῆς, ἐκδηλοῦται ἐντελῶς, θανμάσια, τελειώνει τὸν Ἀνθρωπον Ἰδεολογικῶς καὶ Πραγματικῶς, συνθέ-τει ἐκδηλώνει καὶ τελειώνει τὸν Ἀνθρωπισμόν, Ἰδεολογι-κῶς καὶ Πραγματικῶς, δημιουργεῖ τελειώνει καὶ ἐκφράζει Ἰ-δεολογικῶς καὶ Πραγματικῶς τὴν : **ΥΠΕΡΤΑΤΗΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ** ἣ ὁποία περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἱερώτατον Τριαδικὸν Σύμβολον . Ὡραῖον, Ἀληθές, Ἀγαθόν. Θρησκεία ἀπηλλαγ-μένη τῶν κακομοιριῶν τῶν φυσικῶν εἰς τοὺς Θεούς, Κομματάρχας καὶ αὐτοὺς προσπαθοῦντας νὰ ὑπερισχύσουν καὶ κρατηθοῦν εἰς τὰ πράγματα, ἀπηλλαγμένη τῶν φανατισμῶν καὶ τῶν ἀμαθειῶν τῶν Θεῶν καὶ τῶν φύσει σταματημένων μυαλῶν αὐτῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ παπούλη των καὶ τῶν φανατισμῶν τῶν ψωμιζομένων ἐξ αὐτῶν, θρησκεία ἀντιθέτως πρὸς ὅλας ἀνεξαίρετως τὰς ἄλλας τῆς Γῆς ποῦ εἶνε φύσει : Ἡ μὴ Ἐρευνα, τὸ Σταμάτημα, τὸ **ΑΛΤ Οὔσα** ἣ **ΚΙΝΗΣΙΣ, Ἡ ΕΡΕΥΝΑ. ΤΟ ΑΕΝΝΑΩΣ ΕΜΠΡΟΣ**.